

Α'.

(Ο λόρδος Πέρου, κόμης του Πέχαμ, πρὸς τὴν λαϊκὴ Ἐδίδα, κόμισσα τοῦ Στρήτχαμ).
2 Ἰουνίου 1312.

Ἀγαπημένη μου,

Ὀλομόναχος στὸν πύργου μου τοῦ Στόουμπρουκ, ἔχω τὸ μυαλό μου κερρωμένο σὲ σένα. Σὲ σκέπτομαι μικρὴ, γλυκεῖά κι' ἄθωα ἀγάπη μου, νὰ στενάξῃς κάτω ἀπ' τὸ ζυγὸ τοῦ θαρβάρου καὶ διαρκῶς ἀρρωστίαρῃ συζύγου σου. Καὶ τότε ἀπ' τὸ μυαλό μου περνοῦν ὄλες ἢ γοητευτικὲς σκηνὲς τῆς μέχρι πρό τιρῶν ἀκόμη χρόνων εὐτυχισμένης ζωῆς μας, καὶ τὸ στήθος μου φουσκώνει ἀπὸ ἀνικανοποίητη λύσσα... Ἀχ, πόσο θὰ ἤθελα νὰ πετοῦσα ὡς αὐτοῦ, νὰ σπαράξω τὸν ἄρπαγα καὶ τὸραννὸ σου, καὶ φέρνοντάς σε στὸν πύργου μου νὰ σὲ κάνω—δπως καὶ τότε—εὐτυχισμένη...

Θυμῆσου καὶ σὺ, μαζὺ μου, γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὰ περασμένα... Μικρὸς τότε, σὲ γνώρισα μικρούλα καὶ σένα... Παίζαμε μαζὺ στὰ λειβάδια τὰ ὀλοπράσινα, σκαρφαλώνονα στὰ δένδρα γιὰ δροσάτους καρπούς κι' ἀλλάζαμε τὸ θράδυ ἀπὸ ἕνα φιλι' ἀγνὸ, ἀδελφικὸ, ὅταν μᾶς χῶρίζαν ἢ παραμάννες μας νὰ κοιμηθοῦμε...

Μεγαλώνωκα ἐντωμεταξύ, ὅσο τὰ χρόνια κυλοῦσαν, καὶ στίς ψυχές μας μεγάλωνε συγγρῶνος κι' ἡ ἀμοιβαία μας λατρεία... Εἶχαμε πλεῖα ὀρκιστὴ κι' οἱ δύο μας γιὰ μιὰ αἰώνια ἀγάπη κι' εἶχαμε πλεῖα κίβλας γλυκὰ δνειρα καὶ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον... Εἶχαμε ἀρραβωνιαστὴ στίς ψυχές μας, πρὶν ἀκόμη κανένας γύρω μας ὑπομιαστὴ τὸ ἀσθημά μας...

Μὰ ἤρθε ἡ καταραμένη μέρα, ποὺ τριῶν χρόνων ἀκριβῶς, Ὑπογερωμῆνος ν' ἀκολουθήσω τὸν δοῦκα Τζῶν Πάρκερ σὲ μιὰ ἐπίβαι τοῦ κατὰ τοῦ πύργου τοῦ Οὐῶρουικ, ἔλειψα ἀπὸ κοντὰ σου...

Ἀνάθεμα στὴν ὥρα!
Ἐνὼ ἐγὼ πολεοῦσα μακρυὰ σου, εἰς, ἀνυπεράσπιστη, παραδόθηκες ἀπ' τοὺς γονεῖς σου γιὰ σύζυγος σ' ἕνα τέρας... Σ' εἶναι δράκον τοῦ παραμυθιοῦ, στὸν κόμητα τοῦ Στρήτχαμ, στὸν τόσο πλοῦσιον καὶ πανίσχυρον, μὰ καὶ τόσο μοχηθρὸ καὶ γερογκρινιάρη κι' ἀρρωστιαρῆ ἄργοντα...

Ἐσκυψες τὸ ἀγνὸ σου κεφαλάκι κι' ὑποτάχτηκες στὸν ἀμειλίχτο νόμιον τῆς πατρικῆς θελήσεως...

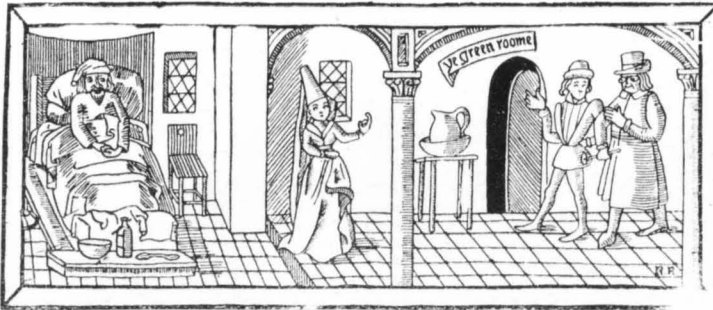
Ἐσκυψα κι' ἐγὼ τὸ κεφάλι μου, σὰν ἔμαθα τὸ τρομερὸ νέο, κι' ἔκλαμα πικρά...

Μὰ ὄχι... Ἐπαῖμα πειὰ νὰ κλαῖω... Ὅταν σὸ πλευρό μου χτυπήσθαι ἀνισταλοῦσιμόν, κι' ὅταν σὸ ἀσθημά μου χτυπιέται καρδιὰ πὸν δὲν σὲ ξέχασε ποτέ της, τὰ κλάμματα εἶνε ντροπὴ καὶ ἀνανδρία...

Εἶμαι μονάχος τώρα... Ἀπόλυτος κυρίαρχος τοῦ πύργου Στόουμπρουκ, τοῦ πύργου Πέχαμ, κι' ἀπεράντων ὑποστατικῶν... Ἐγὼ ἐξακσία παλληκάρια, ὀπλισμένα, ὄλα καθαιλάρῃδες, καὶ μὲ καρδιὰ φορδύτση ἀπ' τὰ στήθη τους...

Ἐτοιμάσου, γλυκεῖά μου... Σὲ πέντε μέρες φτάνω τρομερὸς! Θὰ στήσω σκάλες στὰ τεῖχη τῆς ληστρικῆς φωλιάς τοῦ ἀρπαγῆος συζύγου σου, θὰ γκρεμίσω τίς πόρτες του μὲ τοὺς πολεμικοὺς ἐκριούς καὶ θὰ σὲ ληρῶσω ἀπ' τὰ νύχια του φέρνοντάς σε στὸν δικὸ μου πύργου...

Ὁ, θὰ πάμης πειὰ νὰ εἶσαι νοσοκόμος ἐνὸς γερογκρινιάρη καὶ θάσαι σὸ μέλλον ἢ ζηλευτὴ καὶ ἐσκουσιμένη καὶ λατρευτὴ μου συζύγος... Θὰ πάμης νὰ σὲ περιστοιχίζουν γιατροί, καὶ νιατρικά, καὶ μουκαλάσια καὶ οἰγανόζωμο, καὶ ποδάγρες καὶ ρευματισμοί... Στὸ μέλλον θὰ σὲ περιστοιχίζουν κοπέλλες τῆς ἡλικίας σου, ὄλες δροσάτες καὶ γαρωπῆς κι' ὄλες παλῆες σου φίλες, καὶ θὰ ξαναγαροῦμε τὰ δροσερὰ λαγκάδια

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 600 ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟΥ REGINALD RIGBY

Ἡ ἈΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΕΔΙΘΑ

(Μιὰ ἐρωτικὴ τραγωδία κατὰ τὸν ληστρικὸν Μεσαίωνα)

μας, καὶ τὰ τρελλά καὶ ξένοιαστα τραγὰματα τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας...

Κάθε τὴν ἐπιστολὴ μου μὸλις τὴ λάθεις, ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸν κοιμητὴ τῆς ἀρρωσιώμενο ἀθιρωπό μου καὶ περιέμενε νὰ μὲ δῆς μὲ δοσι λαχτάρια ἀνυπομονῶ κι' ἐγὼ νὰ σὲ δῶ...

Δικός σου πάντα ΠΕΡΣΥ,

Β'.

(Ἡ λαϊκὴ Ἐδίδα, πρὸς τὴν κόμισσα Στρήτχαμ καὶ τὴν κομισσα Πέχαμ, πρὸς τὴν λαϊκὴ Ἐρμιντροῦδη, μαρκησία τοῦ Μάμσεϋ)

28 Ἰουνίου 1312.

Πολυαγαπημένη

Ἐρμιν,

Ἐλαβα τὴν ἐπιστολὴ σου τῆς 14 Ἰουνίου... Μὲ ἀποκαλεῖς ἀκόμη σ' αὐτὴν ὡς «λαϊκὴ Στρήτχαμ», ἐνὼ τώρα πειὰ εἶμαι «λαϊκὴ Πέχαμ»!

Ὁ, πόσα θαύματα μέσα σὲ τρεῖς ἑβδομάδες...

Ἦμιον μιὰ ζωντανὴν ἑκρὴ, ἀγαπημένη μου, πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, καὶ τώρα τρέμω τὸν φθόνου τῆς μοίρας γιὰ τὴν ἀπεράντη εὐτυχία μου...

Πῶς νὰ σοὺ τὰ πῶ;... Ἀπὸ τοῦ ν' ἀρχίσω καὶ τοῦ νὰ τελειώσω;...

Ἄς προσπαθῶ νὰ τακτοποιήσω λιγάκι τὴ σύχνη τοῦ μαζοῦ μου κι' ἄς σοὺ ἀφηγηθῶ μὲ λίγα λόγια τὴ θαυμαστὴ περιπέτειά μου...

Στὶς 5 Ἰουνίου, ὁ ἰδιαίτερος ἱπποκόμος τοῦ λόρδου Πέχαμ, τοῦ ἀγαπημένου μου καὶ γνωστοῦ σου Πέρου, μεταφεισμένος σὲ πραγματευτὴ, μοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα τοῦ καλοῦ μου...

Ὅτε πολὺ ὅτε λίγο, μούγραφε σ' αὐτὸ ὅτι θὰ πολιορκοῦσε τὸν πύργου μου μὲ πίστά του παλληκάρια καὶ θὰ μὲ ληρῶνε ἐπιτέλους ἀπ' τὴν τυραννία τοῦ ἀνυπόφορου γερο-συζύγου μου!

Σ' ἀφῖνα νὰ φανταστῆς τὴν ἀλλόκοτη ψυχικὴ κατάστασι—χαρὰ μαζὺ καὶ ἀγωνία—στὴν ὁποία μ' ἔρριξε ἡ ἀπόφασι του, γιὰτὶ τὸν ἤξερα πάντα του θερμοκέφαλο κι' ἀποφασιστικὸ...

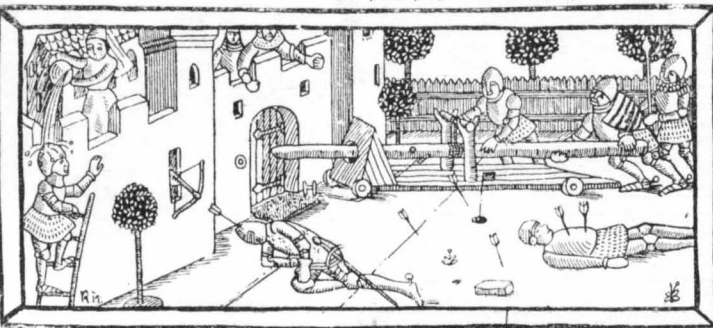
Τὸ νοῖραϊο ἀκολούθησε: Στὶς 8 Ἰουνίου, πλῆθος ἀπὸ αἰδερφόραγα παλληκάρια, καθάλλα σὲ ἄλογα τρελλά, γηθηκαὶ σὰν θεῖα μάλιστα στὰ κτήματα τοῦ συζύγου μου, ἔσφαξαν δούος μπόρσαν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του, ἔκαψαν καλοῖθια καὶ σπαρτὰ καὶ πολιορκῆσαν στὰ τελευταῖα καὶ τὸ Χίγκμικουρ, ὅπου εἶχαμε ὄλοι κλειστὴν τρομαγμένον.

Ὁ σύζυγός μου θυμῆθηκε τότε τὴν θεαλλῶδη νεότητά του καὶ τίς παλῆες ἐπιβρομέες του. Σύνωξε δούος ἀνθρώπους πρόλαθε, ἀνέβασε τίς κρεμαστὲς γέφυρες ἐπάνω, πλημῆριον μὲ ἐρὸ τίς ἀφῆσε σὸν τριγυριστὸν τὸν πύργου μας καὶ μοίρασε μὲ πολεμικὴ τέχνη τοὺς τοξότες στὰ τεῖχη καὶ στίς ἐπάλλεις...

Τὰ θέλι ἐσφαταν θρογῆ, οἱ σκοτωμένοι κι' οἱ λαθωμένοι ἦσαν πάμπολλοι κι' ἀπ' τὰ δύο μέρη, μὰ ἡ ὀρημὴ τῶν παλληκარიῶν τοῦ Πέρου μου ἦταν ἀλύγιστη καὶ μανωδῆς. Κατὰφρασαν νὰ ἀνεβάσουν στὴν πρῶτη ἀλλή τοῦ πύργου σκάλες καὶ «κριούς» κι' ἄμυνά μας τότε ἔγινε ἀπελπιστικὴ κι' ἡ θέσις τοῦ πύργου μας κρῖσιμος...

Λίγοι ἀπομείναμε ζωντανοί... Ὁ μεγάλος μοχλὸς τοῦ «κριοῦ» τοῦ Πέρου κόντευε πειὰ νὰ κομματιάσῃ—μὲ τὰ κερανοβόλα γυπιμάτά του—καὶ τὴν τελευταία σιδερένια πόρτα τοῦ φρουρίου μας... Τὰ παλληκάρια του ἔστηναν τίς σκάλες των, γιὰ ν' ἀνεβῶν τοῖς πρῶτον...

Ὁ, θὰ πάμης πειὰ νὰ εἶσαι νοσοκόμος ἐνὸς γερογκρινιάρη καὶ θάσαι σὸ μέλλον ἢ ζηλευτὴ καὶ ἐσκουσιμένη καὶ λατρευτὴ μου συζύγος... Θὰ πάμης νὰ σὲ περιστοιχίζουν γιατροί, καὶ νιατρικά, καὶ μουκαλάσια καὶ οἰγανόζωμο, καὶ ποδάγρες καὶ ρευματισμοί... Στὸ μέλλον θὰ σὲ περιστοιχίζουν κοπέλλες τῆς ἡλικίας σου, ὄλες δροσάτες καὶ γαρωπῆς κι' ὄλες παλῆες σου φίλες, καὶ θὰ ξαναγαροῦμε τὰ δροσερὰ λαγκάδια

ἀνεβῶν τοῖς πρῶτον... Σὰν ληοντὰιο πολεμοῦσε δὲ σύζυγός μου κι' οἱ λιγοστοὶ ἀθιρωπόι του... Ἐπιστράτευε καὶ τίς ὑπέρτριες ἀκόμη τοῦ πύργου καὶ μὲ κτηνώδη ὀρημὴ τοποθέτησε καὶ μὲν τὴν ἴδια στὰ κακίσινα μὲ τὸ θροστὸ λάδι, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ περιέχυνε τοὺς ἐπιβρομῆς... Φαντάσου, φίλιότη μου, ὅτι ἀναγκάστηκα—τρομαγμένη ἀπ' τὴν ἀσπρηθὴ κι' ἐπιτηρητικὴ ματιά του—

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΙΕΡ ΜΙΑ

ΣΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ

ΟΛΙΣ είχε φέρει ο γιατρός. —Μαμά, είτε ο μικρός ανάτηρος στη μητέρα του. Είν' αλήθεια; Θά πάω πάλι;... —Πού, γλυκό μου παιδί; ρώτησε ή κ. 'Ερσιέ.

—Στό Μπερέκ, μαμά... 'Ο γιατρός είχε φέρει, όπως είπαμε, πρό όλίγου, άφο έπλανε τά χέρια του πάνω στό τραπέζι της τραπέζαρίας, μέσα σέ μία γυαλιστερή πήλινη γαβάθα. 'Η κ. 'Ερσιέ πήγε ν' άδειάσει τό νερό στό νεροχύτη κα' άπλανε τώρα την πετσέτα πούχε δώσει στό γιτρό, πάνω σέ μία καρέκλα, γιά νά στεγνώσει. 'Ηταν άκόμη καθαρή καί δέν μπορούσε γιά την ρίζη σί' άπλανε. Τό κρεβάτι του άρρωστου μικρού 'Ανοσίμου ήταν κ' αυτό μέσα στην τραπέζαρία, κοντά στό παράθυρο, γιά νάχη λίγα κ' άέρα καί γιά νά βλέπει τά πουλιά: Τά σπουργίτια, πού έρχόντουσαν δυό-δυό, κοντά στό παράθυρο, χαρωπά, φωναζάδικο, καί τά χελιδνάκια, πού πετούσαν τόσο γοργά, μέ τόση χαρά, γιά νά ταιύουν τά μικρά τους. Στην άλλη γωνία, σ' ένα μεγάλο κρεβάτι, κομόντουσαν τά δυό μεγαλύτερα παιδιά, καί στό δεύτερο δωμάτιο ήταν τό κρεβάτι του κ. καί της κ. 'Ερσιέ καί μία κούνια γιά τόν 'Αλμπέρτο, τό πού μικρό παιδί. 'Ετσι μόλις άπόμεινε στό μέση της κάμαρης αήτης λίγη θέα γιά νά κινήθι κανείς.

—Στό Μπερέκ!... Άκουσα τό γιατρό πού τόλεγε... Θά ξαναπάω στό Μπερέκ!... ψήφισε διαρκώς ο μικρός άρρωστος. 'Ο μικρός 'Ανοσίμος είχε σπονδυλίτιδα. Είχαν φυμιάσει τά κόκαλα τους, όπως έλεγαν, μέ τραγή άπόλυτη, ή γιένουσιες. Τόν περασμένο χρόνο ο μικρός άρρωστος είχε περάσει τρείς βδομάδες, μέ τζόδα του Άθμου, σ' ένα δημοτικό σανατόριο, χτισμένο στη φαιμασία ακροθαλασσία του Μπερέκ για τά φτωχά παιδιά. Τού φάνηκε τότε πώς βρισκότανε στον παράδεισο. Τέ μεγάλα κήματα, πού κινούσαν μέ βροχ άπό τό βάθος του όριζόντος, τά όμορφα πλοία, πού περνούσαν, τό όμορφο τοπίο, μέ τίς μίσιες χαρούμενες λεπτομείριες του, άνατηδούσαν κάθε στιγμή στό μυαλό του...

'Η κ. 'Ερσιέ ένοιωσε τώρα την καρδιά της νά σφιγγεται μέσα στό στήθος της. 'Αλήθεια, ο γιατρός είχε συστήσει νά ξαναπάει ο μικρός στό Μπερέκ, ένε όμως τόσα πολλά τά μικρά άρρωστα παιδιά άκείτερα, κ' ή θέσις τόσο λίγες! Πολύ σπάνια δέχονται τό ίδιο παιδί δυό φορές. Είχαν παρακαλέσει μάλιστα γιά τόν 'Ανοσίμο τους καί τους άρνήθησαν. "Έχετε νά πληρώσουν λοιπόν γιά νά ξαναπάει ο μικρός 'Ανοσίμος στό Μπερέκ. 'Αλλά μέ τί νά πληρώσουν; 'Ο 'Ερσιέ δέν είχε δουλειά, ζούσαν μέ χρέη.

—Πές μου, μαμά, θά πάω φέτος στό Μπερέκ; Ξαναφύτρεσε τώρα ο 'Ανοσίμος. 'Η κ. 'Ερσιέ έσφιξε τά δόντια της, κ' έκατέλους, σάν νά παιρνε μία μεγάλη άπόφαση, τού έλεγε: —Ναί, θά πάς!... Σου τό υπόσχομαι...

Μήνες τώρα ή κ. 'Ερσιέ έξερθε μία διεύθινοι, πού την είχε κόψει άπ' την έφημερίδα. Την πήρε λοιπόν, σημείωσε καλά στό μυαλό της την όδο καί τόν αριθμό, κ' έβαλε τό καρτέλλο της μέ άπομοιστικότητα. 'Ο άνδρας της δέν θέλανε ποτέ νά χτυπήσουν στό πόρτες τών φιλανθρωπικών ιδρυμάτων. Είτηγός ο κ. 'Ερσιέ έ-

νά κάψω μέ τά ίδια μου τά χέρια δυό-τρία παλληκάρια του Πέρσου μου, τά όποια άνέβαιναν στον προμαχώνα μας μέ τη σκάλα τους... 'Εκλαιγε ή ψυχή μου, οι άμοιροι νέοι ξεφυγούσαν θογγώντας θλιβερά, καθώς ζεματιζόντουσαν άπ' τό καυτό λάδι, μά τί μπορούσα νά κάνω;

'Ο κόμης θά μέ σκότωνε, στην πρώτη ύποπτη κινήσι μου! Τέλος, ο τελευταίος προμαχώνας κυριεύτηκε. Καί τότε, γιατί ένα θέλος, άπό έπίδειξο χέρι ριγμένο, χώθηκε στό λαμό του συζύγου μου, κ' έκείνος, πέφτοντας μπρούμυτα κάτω στην ααλή καί θυάζοντας άφθονο αίμα άπ' τό στόμα του, έγινε κομμάτι!

Φαντάζομαι, πού μόνο τό χέρι του Πέρσου μου μπορεί νά τεντώη έτσι τό δοξάρι καί νά ρίχνη τόσο έπιτοχημένα βέλη. Τόν ρώτησα σχετικά, μά έκείνος άρνήθηκε μέ ζωηρότητα...

'Ισως άπό γενναιοσυχία δέν μου τό μαρτυράει... Θά σκέπτεται, πώς θά λυπηθώ ίσως εξακριβώνοντας πώς ένε ο φονέας του πρώην συζύγου μου, καί δέν θαχη άδικο γι' αυτό... 'Όσο καί νά μην τόν άγαπούσα, όσο καί νά μέ τυραννούσε, μία τέτοια περίπτωση ένε λυπηρή καί φέρνει τύψεις...

Τί άλλα νά σου γράφω;... Μάθε μόνο, ότι ο Πέρσου ένε σύζυγός μου τώρα, ότι ένε νόμιμος κύριος καί του πύργου Χίγκμπουρι, κ' ότι όλοι οι πυργοδεσπότες γύρω αναγνώρισαν έπισήμως την κατάκτησί του καί τους γάμους μας!

Πόσα θαύματα μέσα σέ λίγες ήμέρες!... 'Όσο προσηγάω νά περνευρθώ στη δεξίωση του δουκόδ Τζών Πάρκερ... 'Αν παρευρεθής κ' εσύ, όά τά ποιμε προφορικούς καλύτερα...

Είμαι ε'συχής, καί μένω μέ άγάπη. 'Η φίλη σου ΕΔΙΘΑ

λειπε την ώρα αυτή. 'Η γυναίκα του παρακάλεσε μία καλή γειτόνισσα νάχη τό νου της στό μωρό καί στό άρρωστο κ' έφυγε. Τ' άλλα της παιδιά ήσαν στό σχολείο.

'Υστερ' άπό μισή ώρα ή κ. 'Ερσιέ στάθηκε μπροστά σέ μία πόρτα μέ μαρμαρίνες κολώνες. 'Εδώ ήταν εκείνο πού ζητούσε: Τά γραφεία του Συλλόγου τών Πολιτικών. Δέν πήγαινε νά ζητήσει έλεημοσύνη βέβαια, άπό κεί. Ζητούνε παιδιά γιά την πατρίδα. Πήγαινε λοιπόν κ' αυτή νά ζητήσει τη συνδρομή του συλλόγου. Θά της έδιναν λίγα χρήματα γιά τά παιδιά της, δέν εινε ντροπή αυτό. Πέρα, άπ' τη συντομία της ως τό κεντρο της πόλεως, ο δρόμος εινε πολύς κ' έκανε ζήτη. 'Ηταν μουσακκιμένη άπ' τον ιδρώτα. 'Απόστο, άνεβαινοντας τη σκάλα, ένοιωσε κρυάδες στην πλάτη της κ' ή σταγόνας πού μουσακκίνο τό μετωκό της πάγωσαν, γιατί δέν ήτανε συνηθισμένη νά ζητά καί φούτανε. Γι' αυτό τό λόγο μπήκε σχεδόν σάν άγριευμένη στό γραφείο. 'Η στενωχόρια της έξεραινε τη φωνή. 'Ενας ύπάλληλος καθότανε πσω άπό τό γραφείο του. 'Αρχισε νά τού μιλή, κ' όπως συμβαίνει σχεδόν πάντα μέ τίς γυναίκες, άρχισε νά τά λέη μετρεμένα, μέ φωνή τρεμάμενη. 'Ο ύπάλληλος την διέκρινε.

—Πρόκειται γιά βοήθημα, υποθέτω, της ειντε μέ καλωσύνη. Δέν εινε έτσι; Έσθε μητέρα, πολύτεκος;...

—Μάλιστα. Κι' εινει, μάλιστα!... Κι' ο μικρός μου είν' άρρωστος. Καταλαβαίνετε... εινε δεκαοχτώ μήνες τώρα στό γύφρο. 'Οχτά χρόνια παιδί, καί τόσο όμορφο, τό καινενούλι, τόσο χαριτωμένο!... 'Ο γιατρός ειντε πώς θά την γλυτώη, άν ξαναπάει άλλη μία φορά στό Μπερέκ, θά γίνη κ' αυτό καλό, σάν τ' άλλα μου τά παιδιά... Κι' έχασα ως τώρα δυό άλλα άγοράκια άπ' την ίδια άρρώστεια...

Καθώς τάλεγε αυτά τά λόγια, ξανάβλεπε ή άμοκη τά δυό πεθαμμένα παιδιά της, άδθα θύματα, πού βγήκαν άπ' τη γόνυμη καί καταραμένη της κοιλιά. Τά ξανάβλεπε, όπως ήσαν μέσα σ' άστρα τους σάβανα, μέ τά προσοπάκια τους φουχα πειά, ύστερ' άπό τόση άγνομία καί μέ τά φτωχικά λουλουδάκια, πού τους είχαν φέρει ή πονετικές γειτόνισσες στη θανή τους. Τό στόμα της έτρεμε λιγάκι σ' αυτή την πικρή ανάμνησι. 'Ο ύπάλληλος δέν τά πρόσεξε αυτά.

—Τ' όνομά σας πρώτα καί τη διεύθισή σας, της έλε. Τάδωσε.

—Έσθε χήρα; —'Όχι, άποκρίθηκε κείνη. 'Εχω άκόμη τόν άνδρα μου, τόν 'Ερσιέ, τόν κ. 'Ερσιέ, 47 όδός Μπαρτοκί, στην Πλαζάνς. Δούλευε σ' ένα καστήριο μαφεδόν, στό λεωφόρο Στρατοούργου, πού τους έλασε τώρα κ' αυτό. 'Εχει όμως πολύ καλά πιστοποιητικά... Μπορείτε νά τά έξετάσετε...

'Ο ύπάλληλος κάτι σημείωσε, διαγκώνοντας τά χείλη του. —'Εχετε τόν άνδρα σας... Χι... χι... ζή ο άνδρας σας... Καί πόσα παιδιά έχετε; —'Εκινή ειντε τά όνόματά τους: —'Αλμπέρτος, 'Ιουλιέττα, 'Ανοσίμος, 'Ιούλιος, Λέων, Λουίζίττα...

—'Εξη παιδιά, λοιπόν... Πολύ καλά, έξη παιδιά... —'Όχι έξη, φώναξε ή γυναίκα. 'Ο Λέων κ' ή Λουίζίττα μου έχουν πεθάνει...

'Ηταν όμως πάντα ζωντανά μέσα στό νου της. Αυτή τά γέννησι, κ' όπως όλες ή μαννάδες, έπέμενε νά τά αναφέρει σέ κάθε περίπτωση.

—Μά τότε, φώναζε ο ύπάλληλος σχεδόν άγανακτισμένος, τί κάθιστε καί πού λέτε;... 'Εχετε μονάχα τέσσερα παιδιά!... —Μάλιστα, άποκρίθηκε κείνη. 'Αλμπέρτος, 'Ιούλιος... 'Ο ύπάλληλος έκλεισε τό βιβλίο του.

—Κυρία μου, ειντε πάλι μέ πού μαλακή φωνή. Κάτωπο λάθος κάνατε. Δέν έτρεπε νάρθητε εδώ, υπάρχουν άλλα ιδρύματα γιά σας. Έμεις είμαστε Σύλλογος τών Πολιτικών.

—Λοπόν; ρώτησε ή κ. 'Ερσιέ. —'Η περίπτωσης σας παρουσιάζει, βέβαια, πολύ ένδιαφέρον, δέν λέω.

'Αλλά τέσσερα παιδιά γιά μάς δέν άποτελούν πολυάριθμη οικογένεια... Έμεις έχουμε δυό, πρόσθεσε μέ περηφάνια, οικογένειες μέ όχτώ, μέ δέκα καί μέ δώδεκα παιδιά!... 'Όπως καταλαβαίνετε, φυσικά, πρώτες πρώτα νά φροντίσουμε γι' αυτές...

—Καί κείνα πού μού πέθαναν;... ειντε ή γυναίκα μέ πόνο. —'Ηθελε νά πη: —'Κείνα πού μού πέθαναν ίσως νά ζούσαν σίμαρα, άν είχα τά μέσα νά τά σώσω!

'Εκείνος όμως την διέκρινε μέ κάποια άνυπομονησία: —Δέν μπορούμε νά λογαριάζουμε κείνα πού πέθαναν, κυρία...

'Η κ. 'Ερσιέ ξανακατέβηκε τη σκάλα. 'Ενοιωσε τσακισμένα, πολύ άδύνατα, τά πόδια της. 'Η κόρησι της καρδιάς καί του κορμού της ήτανε τόση, πού σκέπτηκε νά πάη τό λεωφορείο. 'Ανοιγότανε όμως την τσάντα της, είδε πώς της άπομειναν μονάχα έξηχτα λεπτά. Κάθε σ' τότε στά σκαλοπάτια του γεγάρου του συλλόγου κ' άρχισε νά κλαίη, νά κλαίη πνιγμένα, σιγανά, τραυλίζοντας:

—Παιδάκια μου!... Παιδιά μου!... 'Εθελον τό θάνατό σας... 'Αν σέλωμε μον, φως μου, δέν θά πάς στό Μπερέκ, θά σέ πάη ο Θεός μαζύ του... Θά μού πεθάνης καί σύ, παιδάκι μου!... Χρυσό μου παιδί!...

ΠΙΕΡ ΜΙΑ

